

Ted Owens

Arrived in London, and without leaving the airport caught a plane for Iverness, Scotland. There, got a room at the Caledonian Hotel. I hadn't the faintest idea of where I was going or what to do. I treaded the water for several days, trying to figure out the lay of the land. Finally lined up a taxi driver named Ronald Petrie, to drive me way out of town late at night.

IVERNESS

The first night out there, Ron dropped me off in the pitch-black darkness, and drove off. At midnight, there is no traffic on that one, lonely road outside Inverness. I was all alone in the blackness. I felt my way toward Loch Ness, and found a cliff impeding my progress. I jumped down towards a tree growing out of the cliff, and fell the rest of the way.

It was freezing cold.

Soon a UFO appeared in the sky, straight ahead and up over me. Then one by one, three "flying sword UFO's" appeared out over the water, or on the far shore, hard to determine. Finally came time to get up to the top of the cliff and over to the road to rendezvous with Ron.

Ron drove up, lights off, and we returned to Inverness, to my hotel.

After the second night on Loch Ness, I felt awful. Drained. Turned inside out.

I figured I had done enough at this location.

I strolled into a small shop

and saw a small pamphlet which told about an old, haunted castle called Urquehart Castle on Loch Ness.

I hired Ron to drive me to Drumnadrochit, a distance away, and put up at the Glenurquhart Lodge there in that small, country village in the near vicinity of Urquehart Castle.

URQUEHART CASTLE

I lined up a new driver at Drumnadrochit. Peter Wilson. He rolled up at the lodge at 11:30pm, and we drove way out to Urquehart Castle. It's a huge, isolated ruin of a castle.

He let me out, and I slipped like a shadow through the gate at the top of the road and tiptoed down the long, long path towards the castle, through another gate, then left on a path along the base of the hill below the castle. Left far over to the drawbridge, then up in to the shadows of the castle. Through the empty rooms and door arches up to the top, to a parapet.

This was a Thursday night.

I telepathed to Space Intelligence and to the Monster from the parapet of the castle overlooking the Loch. Moonlight flooding down on my lonely figure atop this isolated old castle, with the spooky loch below.

Soon a UFO danced up just overhead in the sky, darting all about, beautiful. And a column of white light shot down from the sky also.

Everything quiet, strange, eerie stillness throughout.

I can sense that I am under surveillance at the castle. By whom or what, I do not know.

— insert at this point. May 9, 1975. Last night I awoke at 4:03 by the illuminated clock at my bedside, and heard a voice talking to me from the foot of my bed. An unemotional, flat, mechanical voice, instructing me to do something. I listened to it for about five minutes, then dropped off to sleep —

Night again, alone, at the isolated, haunted castle Urquehart. Very dark and very cold. I move through the ruins like a shadow among the shadows. Up through

the arches, up onto my parapet lookout overlooking Loch Ness. The sky is covered with thick black clouds. Pitch black darkness all about. I telepath to the SI's, and to the monster.

Soon, an amazing thing happens. A circle opens right over me, in the sky. In this circle, the stars and sky are quite clear. Everywhere else in the sky, as far as the eye could see, thick black clouds cover the sky. Finally the circle of clear sky closes up.

At night, vibes were horrible; terrible. And everything was going wrong. And I didn't seem like myself at all.

Extreme loneliness hit me with a dull thud, again.

WARMINSTER

Lonesomeness pounds at me like waves on the beach. Having no one to talk to, or who cares, or to do anything with, gets to you. Just a hotel room.

One of the worst experiences. All of this loneliness on this European trip that I am going through.

During the night I hear strange noises.

Suddenly there was a UFO right up over me. Then a second UFO flashed over me. Then two more UFOs flashed right over me. It was incredible. They were so numerous, so wondrous to see. Next an airplane flew onto the scene. Finally a last, beautiful UFO fluttered over me, flashing on and off, silent, darting about in sudden, quick movements which only a UFO can do.

At time to leave my stand, I walked down the dark hill to the deadend gate. But no taxi. So I decided just to keep on walking down the road. Am I glad that I did; because in a few minutes, to my left, I saw something moving.

Stopped and observed it.

It was a baby sheep, so cute and darling. Standing to my left, just beside the road, chewing grass. Close by to it was a second baby sheep, just as cute.

I watched them for a while, then continued walking.

Now, I felt awful. My head ached; my body ached; and just deep down, I felt terrible. The feeling is indescribable. The Space Intelligences do not have limited human bodies. They have other-dimensional live forces. Other physical laws govern them. So it must be up to me to say "enough" when I have had enough.

And I have.

I had a deep cut on my thigh this morning, with red edges around it. About two inches long, puffed and swollen. I didn't have it before.

When I awoke it seemed like my usual 9 AM waking. But 3 PM in the afternoon?

My eyes were red, and there was a redness of my upper chest and neck. When I touched it, it turned white, like sunburn does. Except I hadn't been under any sun.

What happened last night?

When I went outside to walk, I found myself walking aimlessly, without purpose or direction, quite unlike me. I felt all muddled up inside, and confused. My timing was bad and I could not judge how to cross streets. In short, I was not myself; not Ted Owens, sure-footed, fast moving, fast reflexes, knowing usually where I was going and what I was doing.

If this disorganized state of affairs would be due to a post-reaction to the work the SI's did on me, then I'd just have to wait to get over it.

I remembered the first time Space Intelligence had modified my brain, in Mexico, and it took years to get over it. I had become disorganized and confused, and wandered for some years, quite unlike my natural self, until my mind had cleared.

A phrase keeps creeping into my mind:

"The hill is the only reality. Your life is an illusion."

A project by Jantine Wijnja
Design by Bart de Baets

Presented as part of a lecture/performance *Ted Owens: Ripple # 2* (www.ripplenumbertwo.eu), for the Contemporary Art Centre, Vilnius (www.cac.lt), part of the exhibition *Shifting Identities*. (Swiss Art Now) and *RED A.I.R.*, Amsterdam (www.redlightartamsterdam.com) in 2009.

Ted Owens: Ripple # 2 is funded by the Amsterdam Fund for the Arts and the Mondriaan Foundation.

Kelionė į Ivernesą.
Urkehartą ir Varminsterį
Rašyta Milei

Tedas Owensas

Atvykau į Londoną, ir net neišėjęs iš oro uosto iškart sėdau į lėktuvą, skrendantį į Ivernesą, Škotiją. Atvykęs ten, užsisakiau kambarį Kaledonijos viešbutyje. Neturėjau nė menkiausio supratimo, kur keliausiu ar ką darysiu. Kelias dienas tiesiog šniukštinėjau, kas kaip. Galiausiai sutariau su taksi vairuotoju vardu Ronald Petrie, kad vėlai vakare jis nuveš mane už miesto.

IVERNESAS

Pirmąją naktį Ronas išlaipino mane visiškoje tamsoje ir apsisukęs nuvažiavo atgal. Vidury nakties tuo keliu už Iverneso niekas nevažinėja. Buvau vienui vienas. Pasukau į tą pusę, kur žinojau esant Lochnesą, ir netrukus man kelią užtvėrė uola.

Buvo labai šalta.

Netrukus danguje pasirodė NSO, priekyje virš manęs. Vienas po kito pasirodė ir trejetas „skraidančių peilių“ pavidalo NSO, kurie iškilo iš vandens, arba gal iš už ežero, sunku pasakyti. Galiausiai atėjo laikas kilti į uolą ir grįžti prie kelio, kur turėjau susitikti su Ronu.

Jis privažiavo išjungęs automobilio šviesas, ir mudu grįžom į miestą, į mano viešbutį.

Po antrosios nakties prie Lochneso jaučiausi klaidingai išsekęs. Lyg išvirškščias.

Nutariau, kad šioje vietoje nuveikiau pakankamai.

Parduotuvėje pamačiau nedidelę brošiūrą apie seną Urkeharto pilį netoli nuo Lochneso, kurioje vaidenasi.

Pasisamdžiau Roną, kad pavežtų mane iki Drumnadrochito, taigi gerą kelio gabalą. Įsikūriau Glenurkhartho svečių namuose

mažyčiame kaimelyje netoli Urkeharto pilies.

URKEHARTO PILIS

Drumnadrochite susiradau naują vairuotoją, Peterį Wilsoną. Jis privažiavo prie svečių namų pusę dvyliktos vakare ir mudu leidomės link Urkeharto pilies. Radom didžiulius jos griuvėsius, atsiskyrusius nuo viso pasaulio.

Išlipau iš automobilio ir kaip šešėlis įslinkau pro vartus, ties kuriais kelias baigėsi. Pirštų galiukais nutipenu ilgu ilgu keliuku link pilies, pasiekiau antruosius vartus, tada – takeliu kairėn ėjau palei kalvos slaitą, vėl į kairę link pakeliamo liepto tolumoj, ir nėriau į pilies šešėlius. Per tuščius kambarius, durų arkas, iki pat viršaus.

Buvo ketvirtadienio naktis.

Prie turėklų, nuo kurių matėsi ežeras, telepatiška susisiekiu su Nežemiškomis būtybėmis ir Pabaisa. Mėnulio šviesa užliejo mano vienišą figūrą šios atokios senos pilies viršūnėj, atsispindėdama man prieš akis telkšančiame vaiduokliškame ežere.

Ilgai netrukus pasirodė skraidanti lėktė, guviai nardė dangaus skliaute, graži. Į žemę smigo šviesos kolona.

Aplink nė garso, keistuma, šiurpi ramybė.

Būdamas pilyje jaučiu, kad mane kažkas stebi. Nežinau, kas.

– čia trumpas interpas. 1975 m. gegužės 9 diena. Praeitą naktį pabadau savo žadintuvo šviesoje trys minutės po ketvirtos valandos ryto ir išgirdau balsą, sklindantį nuo mano lovos kojūgalio. Šaltas, mechaniškas balsas diktavo man kažkokias instrukcijas. Klausiausi apie penketą minučių, tuomet vėl užmigau –

Vėl naktis, vėl esu vienas su vaiduokliais atokioje Urkeharto pilyje. Tamsu ir šalta. Slenku pilies griuvėsiais lyg šešėlis tarp kitų šešėlių. Apgaibomis per einu durų arkas, pasiekiu savąjį turėklą, nuo kurio matosi Lochnesas. Dangų užkloj sunkūs tamsūs debesys. Kur bepažvelgtum, aklina tamsa. Telepatiška susisiekiu su NB ir su pabaisa.

Netrukus nutinka kažkas

nuostabaus. Tiesiai virš manęs atsiveria dangus ir pro apskritą properšą debesyse matau staiga ryškiai suspindusias žvaigždes. Visur kitur, kiek siekia akys, dangų kloja sunkūs stori debesys.

Galiausiai apskritimas danguje vėl užsidaro.

Naktį atmosfera buvo šiurpi; siaubinga. Viskas buvo blogai. Ir aš lyg nebebuvau aš.

Nepakeliama vienvė užslinko kaip griautinis, vėl.

VARMINSTERIS

Liūdesys užgriūva nenumaldomai kaip vandenyno bangos applūdimį. Kai nėra su kuo pasikalbėti, nei kam rūpi, nei su kuo drauge ką daryt – tai priveikia. Tik viešbučio kambarys.

Viena blogiausių patirčių. Visa vienvė, kurią man tenka išgyvent Europoje.

Naktį girdžiu keistus garsus.

Staiga tiesiai man virš galvos atsirado NSO. Tada pralėkė antras. Po jų – dar du. Buvo neįtikėtina. Jų buvo tiek daug, tokių puikių. Tuomet praskriejo lėktuvas. Galiausiai vienas NSO, nepaprasto grožio, šmėstelėjo virš manęs, vis pranykdamas ir vėl atsiradamas blaškėsi be menkiausio garso, bet ūmiai ir vikriai, kaip gali tik NSO.

Kai atėjo laikas palikti savo postą, nusileidau prie vartų. Taksi nebebuvo. Nusprendžiau tiesiog eiti keliu. Ir gerai, nes už kelių minučių pastebėjau kažką pakelėje judant.

Sustojau išžiūrėti.

Tai buvo ėriukas, toks gražus ir mielas. Stovėjo šalikelėje ir rupšnojo žolę. Tada pamačiau ir antrąjį, lygiai tokį pat mielą.

Kurį laiką į juos pažiūrėjęs, ėjau toliau.

Dabar jaučiausi klaidingai. Galva plyštė plyšo; kūną gėlė; giliai širdy jaučiausi siaubingai. Nėra kaip apsaugoti šios būsenos. Nežemiškos būtybės neturi ribotų žmogiškų kūnų. Jų gyvybinės jėgos kituose matavimuose. Jas veikia kiti fizikos dėsniai. Todėl viliuosi, kad pats galiu nuspręsti, kada man gana.

Ir man gana.

Šįryt radau gilią pjautinę žaizdą savo šlaunyje, raudonais kraštais. Kelių centimetrų ilgio, patinusi. Anksčiau jos neturėjau.

Pabudęs jaučiausi lyg devintą valandą ryto, kada esu pratęs keltis, bet buvo trečia valanda dienos.

Mano akys buvo paraudę, kaklas ir krūtinė taip pat. Palies ta oda pabalo, lyg būtų nudegusi saulėje. Tik aš nesideginau jokiame saulėje.

Kas gi vyko praeitą naktį?

Išėjęs pasivaikščioti supratau, kad klaidžioju be aiškios krypties ir tikslo, kas man visai nebūdinga. Jaučiausi kaip sujauktas ir buvau sutrikęs. Neturėjau laiko nuovokos ir vis nesusigaudžiau, kaip pereiti gatvę. Trumpai tariant, aš nebebuvau aš; ne Tedas Owensas, gryptingas, greitas, tikslus, gerai žinantis, kur eina ir ką daro.

Jei ši sumaištis yra reakcija į Nežemiškų būtybių man padarytus dalykus, telieka palaukti, kol praeis.

Pamenu, kai jos man pirmąkart modifikavo smegenis, Meksikoje; prireikė ilgų metų, kol atsigavau. Buvau išsiblaškęs, sutrikęs, kelis metus klaidžiojau kaip nesavas, kol protas vėl prašviesėjo.

Į mintis vis grįžta ta pati frazė: “Kalnas – vienintelė realybė. Tavo gyvenimas – iliuzija.”

Projekto autorė: Jantine Wijnja
Vertimas: Virginija Januškevičiūtė
Grafinis dizainas: Bart de Baets

Šie tekstai yra paskaitos-performanso *Tedas Owensas: antroji banga* (www.rippplenumbertwo.eu) dalis. Paskaita-performansas pristatytas Vilniaus Siuolaikinio meno centre (www.çac.lt, paroda *Kintančios tapatybės. (Šveicarijos) menas dabar*) ir RED A.i.R. rezidencijoje Amsterdame (www.red-lightartamsterdam.com) 2009 m.

Projektas įgyvendintas su Mondriaano fondo ir Amsterdamo meno fondo parama.